

Valerie byla v kuchyni, měla na sobě legrační krajkovou zástěrku, kterou tady asi někde vyhrabala, a míchala něco na plotýnce. Kuchyní vonělo paprikové koření. Povzbudivě se na něj usmála. Zatraceně, to má ještě tu drzost?

Poznala okamžitě, že se něco stalo.

„Mám snad halucinace?“

„Á, je to venku. Adéla. Já už ji čekám.“

„Cože?“

Slova byla slabá, aby vyjádřila, co cítil. Tvrdá zkouška nastala pro Ondřeje právě teď.

„Viděl jsi ji, ne? Před hodinou volala mobilem, že je na cestě.“

„Adéla?“

„No právě.“

„Jak sis to mohla dovolit,“ pravil temně a zatnul zuby, div si neprokousl spodní ret.

„Dovolila, Ondřeji!“ řekla také nečekaně tvrdě.

Příkrčil se, jako by se připravoval k úderu.

„Udělala jsem to kvůli Káje, ne tobě. Ty jsi už velikej a dospělej, ty to zkousneš. Ale Kája nemá mámu a asi by ji nikdy nepoznala. Prostě jsem to udělat musela.“

„A co je ti do toho?“ vybuchl.

Přestala míchat a chtěla vypnout vařič.

„Je mi do toho, i když ty jsi otec.“

„Snad jsi se pomátla, ne? A že nám ublížila, Káju že nechala?“

„No proboha, to vím nejlíp. Ale ona je přece už plnoletá. Není už takový dítě. A aby nikdy neviděla mámu a tys jí hloupě odpovídal a vymejšlel si...“

Kuchyní se linul nepřijemný zápach. Valerie v roztrži-

tosti připálila omáčku. Zatracená práce, nadávala, když otevírala okno.

„Tak kvůli tomu to všechno svoláváš?“

„Sakra, dělám se tady s tím... Ona je taky Šafářová.“

„Schäfer, nezapomeň...“

„Jednou to muselo přijít a já na sebe vzala tu špinavou práci. Navíc psala dopisy a tys je Káje nedával.“

Oknem sem proudil čerstvý vzduch a míchal se s připáleninou. Omáčku vylila do dřezu a zarazila se nad černým dnem kastrolu. Úder od synovce čekala tvrdší. Byla nervózní, a tak si vzala na klín Pišu. Morče kvíkalo a dožadovalo se pochoutek.

„Mám jen dvě otázky? Ví to Kája? A druhá – proč jsi mi to neřekla. To je podraz.“

„Kája to neví. Musím jí to ještě říct, odchytit ji, hned jak přijede. A za druhý, kdybych ti to řekla, tak bys s tím nesouhlasil. To teda cenu nemělo.“

„No dobře. Řekni to Káje – a já odjízďím.“

To nemohla připustit. Vůbec by jí to nehrálo do sebe.

„Neblázní... A pak je tu ještě to, že ty jsi na ni měl brát alimenty. Bral jsi?“

„Kam to zavádíš? Co bych od ní bral? A to morče dej sakra někam jinam, nebo ho nakopnu...“

„Třeba něco někdy Káje dá.“

„To nás asi zajímá po těch letech nejvíc,“ měl chuť odplivnout si, ale ovládl se.

„Někříč po baráku – co tomu řeknou hosti, sotva přijedou a ty tohle.“

Prásknul dveřmi.

„Chlap nemlátí dveřmi,“ zakřičela za ním, ale pochybovala, že ji slyšel.